Dijous 28 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 11,47-54): En aquell temps, el Senyor digué: «Ai de vosaltres, perquè edifiqueu els sepulcres dels profetes, i els vostres pares els mataren! Vertaderament en sou testimonis i consentiu en les obres dels vostres pares, perquè certament ells els mataren, però vosaltres edifiqueu els sepulcres d'ells. Per això ha dit la saviesa de Déu: els enviaré profetes i apòstols, i d'ells en mataran i perseguiran, per tal que es demani compte a aquesta generació de la sang de tots els profetes que ha estat vessada des de la constitució del món, des de la sang d'Abel fins a la sang de Zacaries, que morí entre l'altar i el santuari. De debò us dic: es demanarà compte a aquesta generació. Ai de vosaltres, doctors de la Llei, perquè heu pres la clau de la ciència! I vosaltres no hi heu entrat, i a aquells que hi entraven els ho heu prohibit».

I quan sortí d'allí, els escribes i fariseus començaren a insistir fortament i a interrogar-lo sobre moltes coses, insidiant-lo a fi de caçar alguna cosa de la seva boca.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Edifiqueu els sepulcres dels profetes, i els vostres pares els mataren!»

Mn. Pedro-José YNARAJA i Díaz
(El Montanyà, Barcelona, Espanya)

Avui, se'ns planteja el sentit, acceptació i tracte dispensat als profetes: «Els enviaré profetes i apòstols, i d'ells en mataran i perseguiran» (Lc 11,49). Són persones de qualsevol condició social o religiosa, que han rebut el missatge diví i se n'han impregnat; impulsats per l'Esperit, l'expressen amb signes i paraules comprensibles per al seu temps. És un missatge que es transmet mitjançant discursos, generalment poc afalagadors, o accions quasi sempre difícils d'acceptar. Una característica de la profecia és la seva incomoditat. El do resulta molest per a qui el rep, ja que li cou per dins, i és incòmode per al seu entorn, que avui, gràcies a Internet o els satèl·lits, es pot estendre a tot arreu.

Els contemporanis del profeta pretenen condemnar-lo al silenci, el calumnien, el desacrediten, així fins que mor. Arriba llavors el moment d'aixecar-li el sepulcre i d'organitzar-li homenatges, quan ja no molesta. Actualment no manquen profetes que gaudeixen de fama universal. La Mare Teresa, Joan XXIII, Monsenyor Romero... Recordem allò que reclamaven i ens exigien?, duem a la pràctica el que ens van fer

veure? A la nostra generació hom li demanarà comptes de la capa d'ozó que ha destruït, de la desertització causada pel nostre malversament de l'aigua, però també de l'ostracisme al qual hem reduït els nostres profetes.

Encara hi ha persones que es reserven el “dret de saber en exclusiva”, que —en el millor dels casos— el comparteixen amb els seus, amb aquells que els permeten de continuar enfilats en llurs èxits i fama. Persones que barren el pas als qui miren d'entrar en els àmbits del coneixement, no fos cas que arribin a saber tant com ells i els avancin: «Ai de vosaltres, doctors de la Llei, perquè heu pres la clau de la ciència! I vosaltres no hi heu entrat, i a aquells que hi entraven els ho heu prohibit» (Lc 11,52).

Ara, com en temps de Jesús, molts analitzen frases i estudien textos per desacreditar els qui incomoden amb llurs paraules: fem també nosaltres igual? «No hi ha res més perillós que jutjar les coses de Déu amb els discursos humans» (Sant Joan Crisòstom).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Què pensar dels qui s’adornen amb un nom i no ho són? Així, molts s’anomenen cristians, però en realitat ells no són trobats de tal manera, perquè no són el que diuen, ni en la vida, ni en els costums, ni en l’esperança, ni en la caritat» (Sant Agustí)

- «És propi de la temptació adoptar una aparença moral: no ens invita directament a fer el mal, això seria molt groller. Fingeix mostrar-nos el millor» (Benet XVI)

- «Durant tota la seva vida, Jesús va presentar-se com el nostre model: Ell és “l’home perfecte”, que ens invita a ser deixebles seus i a seguir-lo. Amb el seu abaixament, ens dóna un exemple a imitar; amb la seva pregària, ens mou a pregar; amb la seva pobresa ens crida a acceptar lliurement el despullament i les persecucions» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 520)